

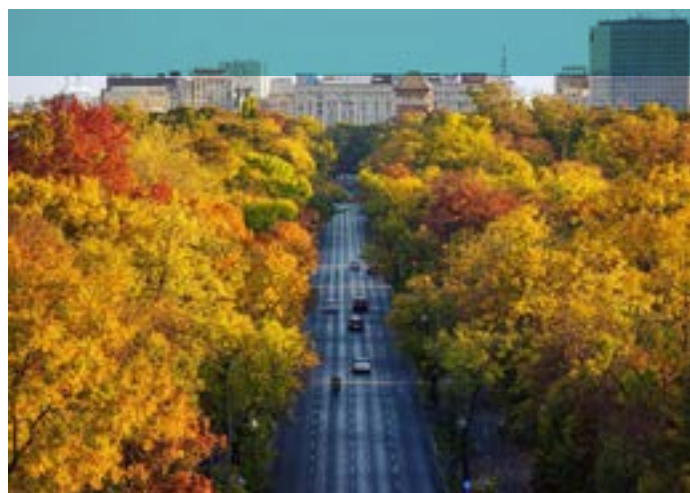
MOISIL Mozaic

Nr. 24, octombrie 2022
ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 – 7486

C U P R I N S

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu
Redactori: Andreea Bunea,
Adrian Manu, Aura Plăiașu
Alexandra Cățu, Daniel Ghindea
Coperta: Niculiță Florentina, Adam Negru
E-mail: revista.cngm@gmail.com

3

Trecut și viitor

4

Halloween

6

**Poveste despre trecut,
viitor, prezent**

7

Din istoria familiei mele

8

Pendula

9

0 mare de viitor în mine

11

The In-Between

12

Cu o singură viață

13

Respiro poetic

18

Respiro teatral

21

Album de teatru

23

Istoria, ce rol mai are ea azi?

24

0 clipă de toamnă

Trecut și viitor

Trecutul ne oferă o minunată oglindă pentru identitatea noastră, ne ajută să ne definim emoțional. De cele mai multe ori, ne amintim momentele în care am comunicat groaznic de sincer sau în care am fost minunat de empatici, poate nu cele mai importante clipe pentru destinul nostru, dar cu siguranță, cele care ne-au lăsat o urmă în suflet. Folosesc amintirile pentru că îmi dau energie și inspirație, pentru că implică oameni pentru care am o recunoștință sinceră. M-au ajutat să fiu eu, cea de acum.

Viitorul depinde foarte mult de toate deciziile pe care le luăm la un moment dat. A pune punct unei situații care nu îți oferă echilibru emoțional este cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru viitorul tău. Cum spunea un teolog celebru, dacă simți că viața ta o ia în jos, în nemulțumire, găsește prima stradă la dreapta, virează și urcă spre acel loc în care te simți apreciat, înțeles și iubit. Pentru a vedea această cale, trebuie, în primul rând, să te înțelegi și să te apreciezi tu pe tine.

Alexandra Dragomirescu

HALLOWEEN

OODD seară de speriat în liceul nostru, cu multe
ecorațiuni spectaculoase realizate de copii
și de doamna profesoară Andreea Bunea, cu
multă
istracție și dans la lumina lunii de
afară, multe costume de la cele
îspăimântătoare de vampiri, până
la cele elegante de prințese.

Andreea Bunea

Denisa Ionescu

Andreea Bunea

POVESTE DESPRE TRECUT, VIITOR, PREZENT

Ce este oare trecutul?
Trecutul reprezintă acea succesiune de evenimente ireversibile, bucurii, tristeți, pe alocuri regrete, toate strânse într-un buchet, care te face să trăiești cu seninătate prezentul și care te face să te uiți plin de optimism spre viitor. În trecut poate ai făcut pe alocuri și greșeli, dar cu siguranță ai avut parte și de succese, care ți-au adus bucurie și mulțumire sufletească. În trecut ai cunoscut oameni ce au pus o cărămidă la dezvoltarea ta, care te-au făcut să progresezi și să încerci mereu să mergi înainte, să lupți cu greutățile vieții. Mi-a plăcut întodeauna să încerc să fiu un om mai bun, atât pe plan profesional, cât și pe cel din afara orelor de curs.

„Un om fericit este prea mulțumit de prezent ca să se mai gândească serios la viitor.”

Albert Einstein

Viitorul ne face să luptăm pentru o viață mai bună, atât pentru noi cât și pentru copiii noștri. Încă de mici visam cu ochii minți la un viitor plin de realizări și de împliniri sufletești, iar în mare parte aceste lucruri s-au și îndeplinit. Dar stând și analizând totul prin filtrul gândirii, noi, de fapt, trebuie să ne bucurăm de prezent, deoarece trăim totul în prezent. După cum spunea marele fizician Albert Einstein: „Un om fericit este prea mulțumit de prezent ca să se mai gândească serios la viitor.”

Eu
prefer
să trăiesc
în prezent
deoarece viața
este frumoasă și
ea trebuie trăită cu o
maximă intensitate, fără
a rămâne cu frustrări și cu
regrete față de lucrurile pe care
le-ai fi putut face și pe care nu le-ai
făcut la timpul potrivit.

Adrian Manu

Din istoria familiei mele

Între 5 aprilie 1917 și 21 iulie 1919 a fost trimis pe front, în Ungaria, fiind comandant de pluton în Regimentul 6 Vânători. Grav rănit la piciorul stâng, a fost luat prizonier și apoi, după eliberare,

Adobe Stock, Wirestock

În legătură cu istoria Primului Război Mondial, vreau să vă povestesc despre stră-străbunicul meu, Colonel Post-mortem Ion Gheorghe Trofin.

S-a născut pe 7 februarie 1897, în localitatea Dofteana, județul Bacău. A studiat la Liceul Sfântul Sava din București, pe care l-a absolvit în anul 1916. După absolvire s-a înscris la Școala de Ofițeri de Rezervă de Infanterie din Dorohoi.

a fost tratat într-un spital din Arad.

În 1920 a fost decorat cu Ordinul Steaua României în grad de Cavaler cu panglică de „Virtute Militară”.

După recuperare, și-a continuat studiile militare la Școala Superioară de Infanterie de la Sibiu și Școala Superioară de Război. A fost profesor de istorie militară, ofițer în Statul Major al Corpului 6 Armată și ofițer în Secretariatul General al Ministerului Apărării Naționale.

În iulie 1941 cere plecarea pe front, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar este inițial refuzat pe motiv că este nevoie de el în țară. La insistențele sale primește ulterior aprobarea și este numit Comandantul Batalionului 2 din Regimentul 7 Vânători „Ioan Voda cel Cumplit”, care va pleca spre Odessa.

Pe 28 august 1941 moare pe front, este înmormântat în Cimitirul Militar Românesc din Freudenthal.

Colonel post-mortem a fost decorat cu Ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a și Ordinul Coroana României cu spade în grad de Ofițer cu panglică de „Virtute Militară”.

Maia Gordiciuc

PENDULA

Privesc cu ochii minții pendula, o privesc și îmi amintesc ce fascinantă era văzută prin ochii de copil.

Pendula este o punte între trecut și viitor. Niciodată nu se află în prezent, sau se duce în urmă, sau înainte. De multe ori nu trăim în prezent, prezentul e prea puțin și devine prea repede trecut.

Pentru unii, trecutul este un refugiu, pentru alții, o închisoare din care încearcă să evadeze. Sunt și oameni care trăiesc în viitor. Pentru ei prezentul contează prea puțin, văd ce vor face, unde or să ajungă, sunt vizionari.

Noi, muritorii de rând, ne aflăm când

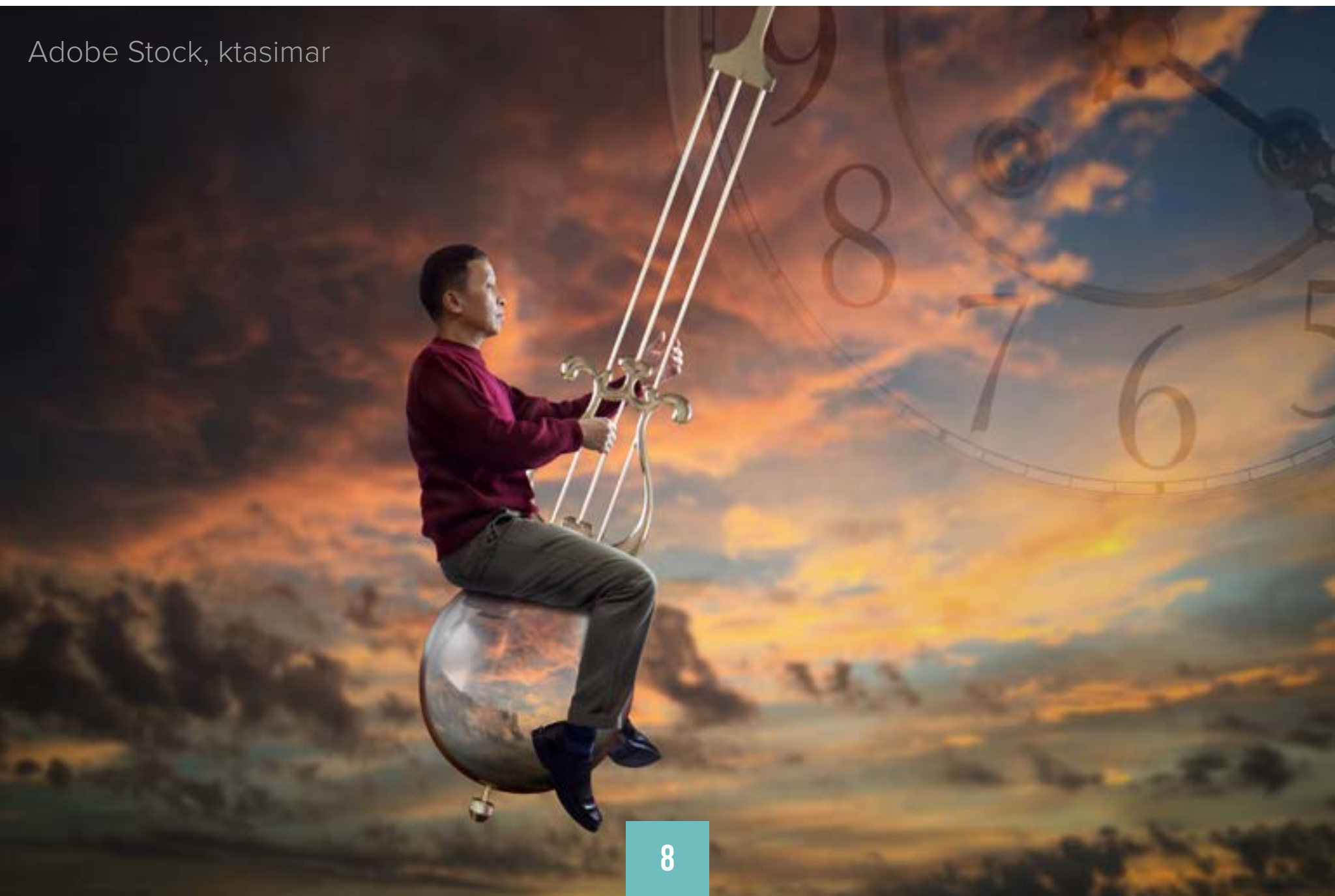
într-o parte, când în cealaltă parte a timpului, de cele mai puține ori la locul potrivit, în prezent.

Trecutul este cel ce construiește prezentul, iar prezentul cel ce construiește viitorul. Care-i baza? Depinde!

Ce simple sunt lucrurile complicate! De fapt nu există lucruri complicate, sunt lucruri pe care doar noi le complicăm. Așa suntem noi. Venim dintr-un trecut sigur, trecem printr-un prezent controversat și ajungem dintr-o dată într-un viitor ambiguu, cu mai multe variante. Știm baza, dar oare știm care-i cu adevărat vârful?

Camelia Ionescu

Adobe Stock, ktasimar

Ce o să ajungă țara asta cu voi?”, „O să-mi aduci și mie o cană de apă la bătrânețe, nu?”, „Voi sunteți viitorul țării, totul depinde de voi.”

Atât de multe așteptări de la generațiile anterioare îmi apasă cu greutate umerii. Sunt viitorul unei întregi populații, sute de responsabilități și o cană de apă atârână de mine.

**eu
voi**

O mare de viitor în mine

Am doar 18 ani, abia am intrat în lumea adulților și, aparent, toți mizează pe mine că le voi salva viitorul. Cum să îi spun mamei mele că m-am pierdut cu tramvaiul a doua oară săptămâna asta? Cum să îi spun în cel mai obsecvios mod mătușii mele că am vărsat cafea pe cămașa ei preferată din tul? Cum să îi spun bunicii că nu pot să o mai vizitez miercurea pentru că mă uit obsesiv la RWBY, desenul meu favorit, al cincilea an la rând? Cum să le spun acestor persoane din viața mea că...

*eu sunt trecutul
meu, nu viitorul?*

Nu am cum să le spun. Nici așezată în fața unui poligraf nu le-aș spune. Motivul este simplu: am încercat și m-am învățat minte. M-am revoltat în zadar, s-a repetat de fiecare dată. Așadar, singurul lucru care mi-a rămas de făcut a fost să-i ascult. Am luat scotch și i-am lipit gura fetei micuțe dinăuntru meu, ca să nu se mai plângă de condițiile deplorabile în care trăiește.

Adevărul crunt este că pe adulți îi interesează doar ceea ce urmează să le ofer, drept urmare a faptului că au investit toți ceva în mine. Sunt un fel de proiect în care s-au investit sute de dolari și al cărui obiectiv existențial este să genereze un profit dublu, acoperind, desigur, suma investită. Sunt un liant între ceea ce am fost și ceea ce voi fi, sunt posibilitățile mele, sunt alegerile pe care le-am făcut... dar niciodată nu „sunt”. Niciodată nu exist propriu-zis. Și asta îmi va afecta viitorul.

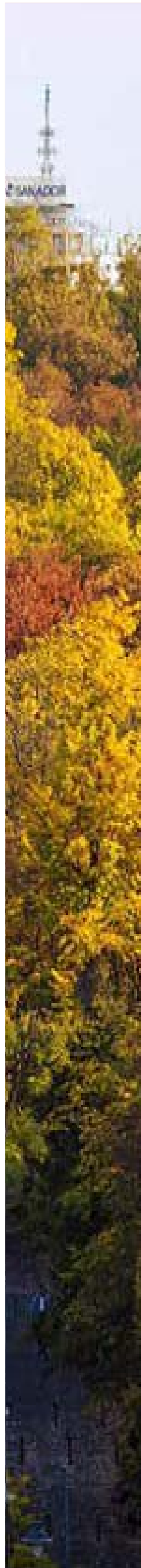
Adulții nu cunosc adevărul despre mine. Eu nu sunt avocatul care le va aduce un venit extraordinar și, astfel, le va schimba viața. Nu sunt nici copilul mic care trebuia să fie certat atunci când spărga o vază, ca să nu o mai spargă și altă dată. Eu sunt eu și atât, dar este mult prea greu de înțeles, din cauza mării de viitor care se află în mine. Uneori, nici măcar nu mă tratează

ca pe o persoană, ci ca pe un martir sau ca pe un înger epustuflant de la care cer marea și pământul. Îmi pare rău dacă i-am dezamăgit. Nu, nu cred că voi reuși să aduc economia României la un nivel decent. Nici nu cred că voi face mediul în care trăiesc să funcționeze. E nefuncțional și atât.

Abia am intrat în lumea adulților și simt că am slăbit semnificativ... și nu am mai dormit de când aveam 17 ani.

Estera Stoica

THE

Aⁿ ounce
of un-
known,
that's
what

you were. An illusion flying around my thoughts. A line from a great melody. A character from my favourite movie. But then you became more than just a fantasy. You came out of nowhere and you

found
a vul-
nerable,
fearful
and blind
version
of myself.

Then you
broke the
ice sur-
rounding
my heart
and you
made my
blood
boil
in my
veins
...

...I started to view the world with new-born eyes, a world where the stars shine, waves crash, the sun rises and my heart beats.

You made
me cry,
laugh,
feel.
You told
me what
happiness, excite-
ment, sadness and
suffering are. You
showed me what
courage is and you
discovered the light
hidden behind my
eyes. You told me
how to live when the
only thing I knew
was how to survive.
I don't know who
you will become, but
this is the present,
in which you are
the future of my past
and the past of my
future.

Amalia Murgea

BETWEEN

Cu

Când mi s-a
oferit ocazia de a merge la
teatru pentru a vedea un recital
de poezie, am zis de ce nu, ar putea fi o
sursă de inspirație și o evadare din realitatea
sufocantă.. Așa că, iată-mă într-o seară la Teatrul
Național, într-o sală altfel, open-air, a cărei praveliște
era un cer brăzdat de nori și acoperișul fostului Inter.
Scena-spațioasă, relativ goală, cu o orgă,

Seara a început să
cald al vocii actorului
aflat în perfectă
acodurile muzicii,
pe sunetele ezo-

curgă apoi în ritmul
Răzvan Vasilescu,
consonanță cu
iar în alte momente
terice ale tăcerii.

Oare poezia nu este formată din cuvinte
și din liniștea dintre ele? Prin fața
mea s-au derulat, asemenea unor umbre,
tăcerile lui Lucian Blaga, spiritul ludic al Anei
Blandiana, necuvintele lui Nichita Stănescu, lirismul
abstract al lui Marin Sorescu, spiritul citadin al lui Mircea
Cărtărescu, melancolia Ninei Cassian. I-am descoperit în
respirația poeziilor lor, în sentimentele lor vibrante. Poezia-
sentiment și poezia-rațiune s-au împletit sonor într-un
caleidoscop de emoții și de idei. Vârtejul de contraste
a fost un efect al alegerii personale a poeziilor de
către actor. Poeziile m-au urmărit tot drumul,
lăsându-mă meditând și încercând să
cuprind liniștea lor, formată din
litere, tăceri și emoții.

singură viață

Autobotez

Se spală.
Vrea să-și dea mizeria jos de pe ea
lese din duș
Are pielea ca de ceară
Doamna profesoară ar zice că e un
epiteto-comparativo-metaforic...
Dar nu e.
E doar vina scrubului care zici că-i ceară aspră care transformă
mizeria în netezime inflamabilă:
E de parcă dacă i-ai da foc ar arde ca o torță umană.

Oare dacă ar înghiți scrub
Și i-ai da foc,
Ar arde?
I-ar curăța focul sufletul de mizerie?

Ar arde pe dinăuntru, fără ca tu să vezi?
I-ai da foc și nu ți-ar păsa?
I-ai ucide ucide sufletul și speranța la viitor?
I-ai omorî mizeria ca să o purifici (și să o omori de tot)?

Ai opri-o./Probabil?

Alexandra Cățu

Florentina Niculită

Clipă

Capabilă de al ei plan,
Istoria cumva ne-arată,
Cum nestatornice au fost
De-alungul nefinitei sale vieți
Popoare, munți, oceane, căi.

Statornicie, clipă rară,
Clipite-am, gata, în trecut!
Prezentul este și va fi
Precum virtutea migratoare:
Sugestie în trecut, un vis etern,
Drumul lung, crunt, ...nedefinit.
O poartă liminală, Trecut și Viitor!

Gând, visare - dulce perspectiva,
Plăcere mare pentru unii
Sau dimpotrivă, pentru toți
Refugiu veșnic în nimic
Viitoru-i gând de-o clipă!

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

nucleară

Înapoi la origini
Înapoi la ce ne-a definit
Pas de deux
dintr-un trecut distorsionat
Arabesque
demonii de sticlă se ridică din trâmbe de fum
Ecart devant
viitorul s-a fisurat
Ecart derrière
trecutul civilizațiilor s-a contorsionat
Croisé devant
naufraziul se prevestea la orizont
Crois derrière
coliziunea n-a fost niciodată mai ușoară
Efface devant
norii s-au adunat în clepsidra timpului
Efface derrière
niciodată nu a fost pacea mai fragilă
Pliè
și prezentul s-a rupt în două
Grand jete
cine a zis că vom călători în timp?

Daria Mironică

Florentina Niculiță

Palatul lui Aladin

Când eram mică ,
Mama mi-a cumpărat o machetă cu Palatul lui Aladin
Am asamblat-o în cinspe minute –
Mă uitam în fiecare seară la ea .
Atingeam turnurile și podelele, căutam covorul zburător.
Nu l-am găsit niciodată.
Aveam 7 ani.

S-a prăfuit într-un colț ...
Mama a început să țipe
Și eu am început să plâng.
Eram victima unor fariseisme nedrepte
Îmi curgea prin vene sânge iconoclast.
Îmi doream să mă închid în spatele porților palatului,
Să mă închin la zeități metamorfozate,
Aveam 14 ani .

Am zdrobit porțile
Cu pumnii goi, am descoperit că eram
Ființă evanescentă.
Am descoperit că rugineam
Și se scurgea rugina pe la-ncheieturi
Mama nu mai țipa,
Se obișnuise cu gesturile mele nepotrivite.
Era dezamăgită, se vedea-n ochii ei,
Aveam 16 ani .

Noapte avea 4 ore,
Eram prinși în lanțuri sociale ...
Eram tineri și ne doream să scăpăm de fatalitatea inerentă,
Care ne invada sufletul cu mucegai.
Eram noi , cei vii ...
Noi care trăgeam psihedelice pe nas, de pe podelele machetei,
Până ne iritam mucoasa nazală.
Noi care urlam tăcut și ne cream paradisuri artificiale din priviri,
NOI , care ne lipeam spate în spate ca să ne-ncălzim
Și ne dădeam foc cu bricheta la gene .
Mama nici măcar nu mă mai privea .
Aveam 18 ani.

Trecutul îți bate la poartă

Învăluit în artă,
Te întorci, rupând bucăți din mine
Aud șoapte ce îmi sunt străine,
De data asta nu mai tânjesc, nu mai implor
Păstrez amintirea vremurilor,
Privind în urma ta, cu așteptările dărâmate,
Și secretele suprimate,
Sperând la un altfel de viitor

Daria Cocoveica

Alexandra Cătănescu

Taina lui Lilith și a Evei

Sper că într-o zi ne vom întâlni la mijlocul
Pământului
Că vom zburda prin ceruri
Și ne vom scufunda în miere și lapte
Că atunci când ne vom întâlni
Pământul se va ridica în jurul nostru
Și toate păsările vor zbura din copaci
Toate animalele vor fugi ca din fața sfârșitu-
lui lumii
Căci a venit Apocalipsa
Întrucât s-au întâlnit din nou Adam și Eva
Dar tu nu ești Adam
Și nici eu nu sunt
Suntem amândouă fiice ale Evei
Eu sunt Lilith, fiica Infernului
Tu ești Eva, fiica Edenului
Două picături de venin scurse de pe același
colț de șarpe
Deci, putem spune că s-au întâlnit Eva și Eva
Știu că sună, iubita mea, cam apocaliptic
Dar iubirea este păcatul nostru
Promite-mi că undeva la capătul Pământului
ne vom întâlni
După milenii, secole, ani
Ne vom reuni iar
Că îmi vei desmierda tâmpilele
În timp ce ne scăldăm în petale și aripi de
porumbei și îngeri
Pentru că tot ce am avut noi a fost atât de
bun
Încât a trebuit să se sfârșească
Până când vom începe iar
Ne vom întâlni din nou.

Maria Pițiga

When?

My past is a reminder
Of things that I did wrong,
But it could be much more.
My past could be my story
Which people cannot read,
But of which they can speak.
No matter how I call it,
My past is in the past,
But my story is not.
My story is my future
Which even I don't know.
It's not something I wrote.
My future is a blank page
Which needs to be filled with
Each and every heartbeat.
My story lasts a lifetime.
It's full of memories
And lessons for the kids.
My story is what happened
And what is yet to come,
But my story is now.
What does "now" mean to me, though?
It is not my future,
Nor is it my past so...
Where in my story is "now"?

Alexia Cristea

Un nou adevăr

risipind timp și câștigând minute
stau și privesc în goluri multe
cum orgoliu' și aroganța învinge
și totul parcă se stinge
când ușa se închide
rămân doar cu speranțe false
ce mă lasă rece și fără prea multe șanse
miza este mică
și rămân cu impresii false
despre o iubire mută
ce are ghinionul unei neșanse,
privind în trecut, dar cuprinsă de viitor
stau și gândesc un nou adevăr
ce mă poate scăpa
de o noua iubire ca a ta.

Maria Denischi

Album de sentimente

Asemănătoare cu o colecție de timbre,
Uitate și desfigurate de timp,
Ocupă același spațiu, fie puse pe etajeră sau în pod.
Dar ascunse sub o cortină de ghinion, nimeni nu le mai vrea,
Sunt niște cusături făcute cu mâna stângă pe mătasea albă.

O achiziție nefericită de la bun început, promițătoare cu degetele încrucișate,
Care și-a extins proprietatea mult peste margini,
Care a prins rădăcini rezistente la apă cu sare, năpădind tot din cale,
A cărei prezență misterioasă s-a materializat la picioarele mele,
Nu a mai plecat și a mâncat fiecare rază de soare.

Hârtia îngălbenită, dar laminată, ce nu arde și nu se îneacă,
Persistentă în șoapte răstite și impertinente,
Ar trebui lăsată în spate, aruncată pe fundul mării,
Printre corăbii și secrete neatinse,
De unde nu ar mai găsi drumul de întoarcere.

Pentru că locul din pod ar putea fi ocupat cu atâtea comori,
Primul rând al etajerei ar fi de o exuberanță aurie, dar
Marea nu este destul de adâncă, iar cerul este prea aproape
Și nimic nu este destul – colecția de timbre face parte din expoziția permanentă,
Meritând să devină insensibile la acțiunea luminii și a refracției retinei.

Ana Vertan

Piesa de teatru „Cum m-am lăsat de gândit”, regizată de Anca Sigartău, este adaptarea unui text de Hannes Stein și Tom Hodgkinson, un spectacol plin de farmec, ce abordează teme delicate ale lumii trecute, prezente, dar care ne oferă și câteva perspective asupra viitorului. În prim plan îi avem pe actorii Anca Sigartău și Răzvan Krem Alexe, care ne încântă cu prezența lor pe scenă. Ei doi, singurele personaje princi-

Andreea Fechet

pale, captivează prin intonația vocii, prin mimică și, cel mai important, prin interacțiunea cu publicul. Dragoș Pandele ne-a invitat la o comedie excelentă, cu trimiteri la marii conducători de demult, la filosofii îngândurați, la pictorii și sculptorii, care au ieșit în evidență,

Piesa ne-a evidențiat problemele lumii moderne: consumul de droguri, burnoutul, ignorarea satisfacerii nevoilor personale în schimbul unui trai plătit bine. Morala? Gândirea excesivă poate dăuna sănătății (mentale). Captivant, neașteptat, excentric – toate aceste cuvinte explică perfect „cum m-am lăsat de gândit”, un fals tratat de non-gândire.

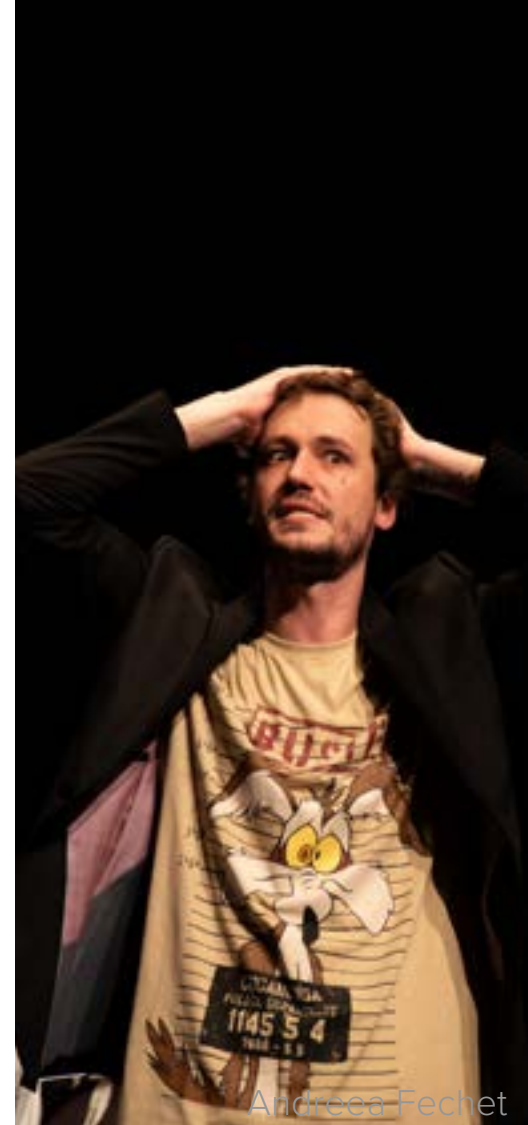
Denissa Toma

Cum m-am lăsat de gândit

Acesta este numele piesei de teatru la care am fost invitată ca reprezentantă a revistei. Am ajuns acolo fără să am idee ce mă așteaptă... Prima impresie? Clădirea teatrului este foarte frumos decorată, cu o mulțime de elemente colorate precum pereți cu mozaic, ferestre cu vitralii și piese de mobilier viu-colorate, oamenii din staff-ul Metropolis sunt foarte amabili cu mine și cu ceilalți invitați.

Andreea Fechet

Andreea Fechet

Imediat ce am ajuns în sala spectacolului, am fost surprinsă de un lucru, erau mulți adolescenți și toți păreau foarte încântați de faptul că urmau să îi vadă pe cei doi actori talentați – Anca Sigartău și Răzvan Alexe. Piesa de teatru

începe brusc, am fi așteptat. Nu! Nu s-a abordat tematica gândirii umane în toată splendoarea ei și că suntem niște ființe valoroase pentru că mai și gândim, din contră. Cum să nu gândim este mai greu decât să gândim, însă unii oameni o pot face cu ușurință. Sub nicio formă nu trebuie să te

îndoiești vreo clipă de părerea ta. Cu cât ești mai încrezător în tine, cu atât ai mai multă credibilitate. Dar asta nu este tot. În timpul acestei piese de teatru actorii au interacționat cu noi spectatorii, ajungând toți să râdem în hohote și să strigăm în cor „AM DREPTATE!” (legat de credibilitatea adusă de stima de sine).

O piesă care transpune realitatea crudă a lumii în care trăim, un spectacol pe care îl recomand!

care stă în fața unui calculator, înconjurat de hârtii și de tot felul de recipiente cu medicamente. Acesta arată vizibil anxios și stresat, până când, femeia, interpretată de doamna Sigartău, își face apariția sub o formă neobișnuită, având diverse obiecte ciudate, precum o pălărie stil steampunk cu luminițe și o cutie de lemn cu o lumină mare în centru. Între cei doi începe o discuție contradictorie. Oare cum putem fi liberi? Nu putem fi liberi niciodată, deoarece suntem sclavii societății, ai băncilor, ai marketingului... ?

Dela bani și munca zilnică a unui om, am ajuns la depresie, la teme controversate precum politica și politicienii... Pot spune că am trăit toate emoțiile ce se pot trăi într-o sală de teatru. Pe măsură ce acțiunea piesei avansează, mentalitatea personajului masculin se schimbă radical, iar atenția se îndreaptă spre public, ambele personaje vrând acum să transmită același mesaj spectatorilor. Aici intervine problematica ce denumeste titlul piesei, Gân-

Lorena Neacșu

UITE CUM M-AM LĂSAT DE GÂNDIT!

Sub pălărie, lobi galbeni, psihedelici. Ai intrat în toamna cerebrală.

În cavitatea craniană translucidă ți se învârt reticular-haotic ideile. Ți-e frig îmbrăcat doar în costumul negru fără cusur. „În față nu e decât moartea.”

Ți-e frică de moarte de șoarecii și pisica lui Cehov.

Alter-ego-ul tău se scurge nisipos printre degetele clepsidrice. Ți-ai înfipt capul adânc în prezentul cavernos și ai uitat noțiunea timpului, dragul meu corporatist. Ai uitat că aveai de trimis un raport, iar acum, în loc să-l scrii, procrastinezi cu idei languide pe canapea sau te învârti frenetic prin cameră. Dar cercurile trasate de pașii tăi pe poadea seamănă atât de puțin cu un cadran de ceas încât nu reușești să curmezi axa temporală.

Ești un simplu muritor. Unul dintre „oamenii cenușii, care sunt perfecți pentru că le lipsește viața”.

Pentru a găsi fericirea apăsați tasta 1, pentru vă stabili echilibrul apăsați tasta 2 (vă va răspunde un psihiatru schizofrenic), pentru a ajunge în stadiul absolut al creației... Închizi telefonul. Ți-ai pierdut răbdarea.

Timpul petrecut în fața calculatorului se scurge în stilul ceasurilor lui Dali în coșul de gunoi. „Persistența memoriei” se numea lucrarea, dar tu nu îți ocupi creierul cu așa ceva. Creierul tău galben-neon știe doar să reflecte pentru scurtă durată imaginile de pe ecran.

Te dor ochii. Îți topești și tu silueta. Te transformi într-un balon de săpun. Înghiți frenetic apa din tubul verzui. Are proprietățile lui Lethe. Ai uitat deadline-ul, au uitat rapoartele și brandul și luntrașul tău are părul albastru și o pălărie cu luminițe. „Încotro?” te întreabă. Dar tu îți aduci aminte că aici nu ai voie să gândești, așa că arăți spre focile care bat din palme fericite pe malurile Infernului. Vrei să ajungi și tu în acest stadiu final de beatitudine.

Înainte erai un dependent irecuperabil de gândire. Acum te joci cu focile. „Gândirea urăștește. Gândirea face riduri și îngrașă. Gândirea duce la plictiseală.”

Și totuși, în jocul tău cu focile, relizezi că ele doar măzgălesc linii și puncte în nisip, în timp ce tu te-ai apucat să rescrii ludic textul ultimei reclame.

Te scufunzi, așadar în vertijul cunoașterii. Nu-ți poți depăși condiția umană pentru a ajunge focă. Revii la obiceiul nociv de a inhala informație, îți cauți reflexia în imaginile albastre ale calculatorului. Albastrul îți aduce aminte de părul luntrașului. Îți cauți chipul în mozaicul roșu, haotic al teatrului. Roșul îți amintește de Infernul focilor. Și atunci realizezi că apa din tubul verzui nu a fost destul de puternică să-ți șteargă memoria. Îți amintești de originea numelui tău, draga mea Mnemosyne. Și nu în ultimul rând contemplezi la condiția ta precară de om și te întorci la vândutul chifteluțelor de la Mega făcute din carne de copil de 1 an.

Uite „Cum m-am lăsat de gândit”. Dar oare ai dreptate?

De mâine mă las. Promit!

Carina Nițulescu

Andreea Fechet

MEET & GREET la Teatrul Excelsior, o conferință atipică la care au participat actorii și echipa managerială, dar și liceeni, jurnaliști, bloggeri, oameni de presă și creatori de conținut.

VIZIONAREA SPECTACOLULUI „URÂTUL” (de Marius von Mayenburg, regia Mădălin Hîncu) a urmat după conferință. Fotografiiile din spectacol, reproduse în continuare, sunt realizate de Daniel Ghindea.

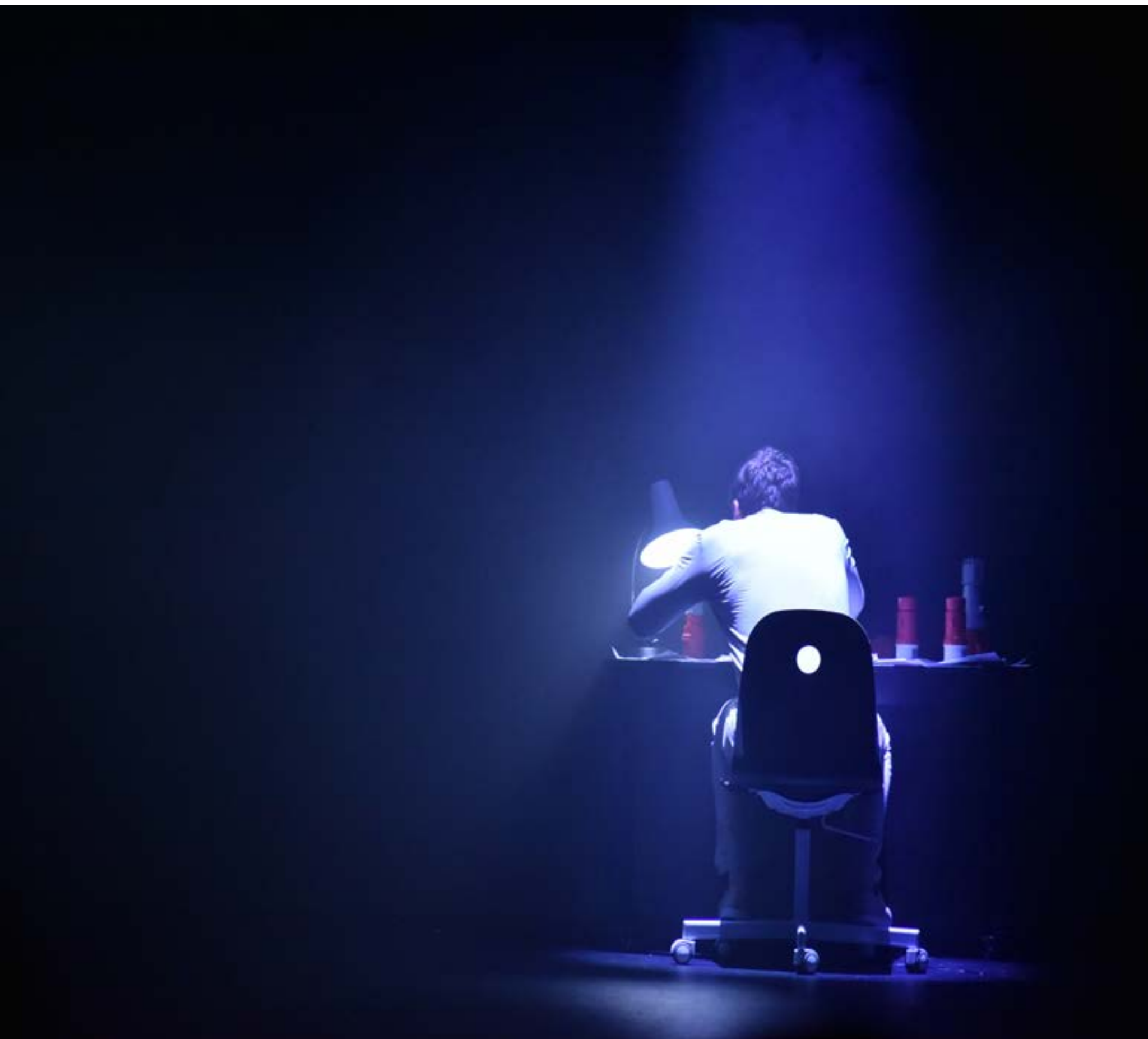
ALBUM DE

TEA

TRU

„Urâtul”, spectacol la Teatrul Excelsior.

Istoria tumultuoasă și deseori nedreaptă a românilor ne îndeamnă să o studiem și să o contemplăm mai mult. Istoria în sine este o știință care îndeamnă la analiză, meditație, întrucât ne oferă multe lecții utile de viață. Pentru a nu mai ignora unele elemente esențiale în devenirea noastră umană viitoare. Deși este o știință ce

ce rol mai

Studiază deseori violența și problemele, istoria este disciplina care promovează pacea, libertatea și înțelegerea între oameni. Aceste concepte sunt studiate la toate clasele, începând cu democrația atenică și republica romană, la Revoluția Franceză și alte momente în care s-a luptat pentru libertate. În societatea contemporană, mai

toți oamenii pretind că se pricep la fotbal și la politică, cea din urmă fiind deseori asociată cu istoria. Mulți oameni sunt tentați să enunțe propriile teorii, fără să cunoască adevărul istoric din spatele cuvintelor, ceea ce duce de multe ori la înțelegeri eronate. Iată un motiv imperativ care ne îndeamnă la studiul istoriei în școală, într-un mod conștiincios și permanent. Ora de istorie nu trebuie să fie văzută ca o

Ora ce umple timpul școlar, ci ca o lecție de viață. Toți am învățat ce înseamnă trădarea când am aflat că civilizația greacă a decăzut după ce Alcibiade a trădat Atena, că o pedeapsă mare aplicată pentru un

Iăzboi, poate declanșa un război și mai mare, cum o prietenie se poate transforma într-o luptă pe viață și pe moarte. Deși cei peste 50 de ani de comunism au încercat să schimbe și să manipuleze istoria în scopurile partidului, adevărul a continuat să existe și să stârneasce curiozitatea. Este de datoria noastră să știm adevărul despre

are ea azi?

ceea ce suntem și să nu fim mințiți de alți oameni care au anumite interese, adesea neprietenoase. Cunoașterea istoriei poate fi considerată un factor de stabilitate, întrucât oferă repere morale precum dragostea de țară, fidelitatea între oameni, respectul față de conducătorii țării, față de strămoșii noștri, față de identitatea națională și de simbolurile naționale.

Istoria dorește să cultive tinerii într-un mod obiectiv, fără să îi îndoctrineze, să îi învețe ce este toleranța, să respecte și alte popoare sau gândiri politice, dar și să condamne acțiuni nejustificate precum Holocaustul, genocidele, războaiele, asasinările, să îi împiedice să le comită sau să le susțină, chiar și involuntar. Istoria poate stârni și spiritul competitiv, ceea ce uneori este benefic. Îl amintim aici pe Alexandru cel Mare care a plâns când nu a mai avut ce teritorii să cucerească.

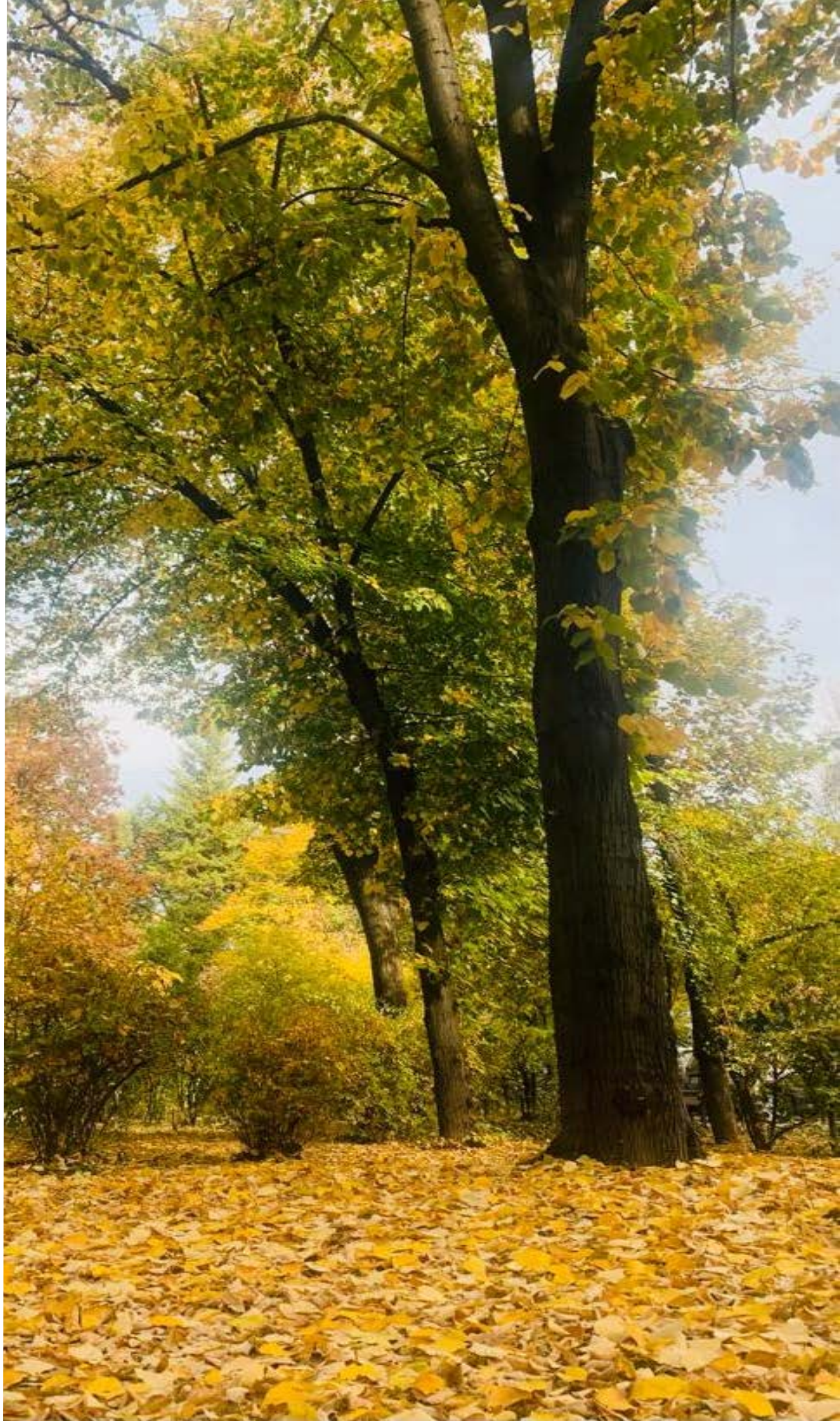
așadar, istoria este o datorie a fiecăruia dintre noi, o obligație pe care trebuie să ne-o asumăm, o realitate pe care trebuie să o cunoaștem.

Doru Nicolae Grădinaru

O clipă de toamnă

Această imagine este dovada că un moment, aparent banal, poate fi special, dacă te oprești (la propriu) să observi ce este în jur.

Larisa Gojnete

25

A-1-2-3A